

Thùng cơm sát vách

Chương 98 : Chương 98

Phần 15

Lúc Ngô Văn tự nhận mình là cầm thú, Lam Sam bụng bảo dạ, anh biết vậy thì tốt. Đã nói rõ những điều trong lòng Cải Chíp Nhỏ ra, cô cũng thờ phào, nói ra câu cuối cùng, "Cho nên, anh, nể mặt Cải Chíp Nhỏ âm thầm thích anh nhiều năm như vậy, nếu anh không thích cô ấy, xin anh hãy cắt đứt rõ ràng với cô ấy. Quả thực là cô ấy không dễ dàng gì."

Ngô Văn xua tay, "Anh không thể cắt đứt với cô ấy, anh thích nha đầu này, anh phải có cô ấy bằng được".

Lam Sam kinh ngạc nhìn anh. Mặc dù trước đó đã đoán được một số chuyện, thế nhưng nghe thấy chính miệng anh thừa nhận, cô vẫn có chút kinh ngạc.

Ngô Văn lại nói, "Lam Sam, em có thể giúp anh trai một chuyện không?".

Lam Sam cười, "Chuyện tỏ tình này không tiện làm giúp, vả lại Cải Chíp Nhỏ đang trong cơn giận dữ, anh cứ bình tĩnh, đợi cô ấy khỏe lại rồi nói sau".

Ngô Văn sốt sắng, nhưng cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Lam Sam muốn tiết lộ tin tức phía Ngô Văn cho Cải Chíp Nhỏ, nhưng nghĩ lại, cô tiết lộ trước thì không còn gì kinh ngạc, vui mừng nữa, nên cô không nhắc đến Ngô Văn trước mặt Cải Chíp Nhỏ. Cải Chíp Nhỏ quyết tâm giải quyết dứt khoát, vì vậy cũng nhẫn nại không chủ động hỏi chuyện về anh.

Mới có mấy ngày ở phòng bệnh mà Cải Chíp Nhỏ đã trở thành ngôi sao phòng bệnh. Cô tràn trề sinh lực, mồm mép lém lỉnh. Bác sĩ, y tá và bệnh nhân đều thích cô, đến nỗi khi bác sĩ cho rằng cô có thể xuất viện,

mấy bệnh nhân cùng phòng còn đề nghị cô ở lại thêm vài hôm, đủ để thấy sức quyến rũ của người này như thế nào.

Cải Chíp Nhỏ vô cùng trân trọng sinh mạng mình, vốn dĩ đầu óc đã không đủ thông minh, cô rất sợ rằng chẳng may bị hỏng, sẽ trở thành kẻ ngốc thật, nên cô đã ở lại bệnh viện quan sát thêm vài ngày nữa.

Ngô Văn đến bệnh viện chính vào thời điểm này. Anh cầm một bó hồng ở phía sau lưng, đứng ở cửa phòng bệnh thò đầu nhìn vào trong. Sau nhiều ngày như vậy, có lẽ cô đã bớt giận rồi nhỉ? Cho dù cô thế nào, anh cũng đã nhớ nhung quá đỗi. Hơn nữa, Lam Sam còn tiết lộ, bác sĩ chữa trị chính của Cải Chíp Nhỏ là một bác sĩ trẻ vô cùng dịu dàng. Dịu dàng! Trẻ trung! Hai từ này trực tiếp nhấn báo động đỏ trong đầu Ngô Văn.

Bởi vậy, anh không thể đợi cô xuất viện đã chạy tới.

Ngô Văn bước vào phòng bệnh, nhìn thấy Cải Chíp Nhỏ đang ăn thanh long với bạn cùng phòng, hai người vừa ăn vừa nhận xét, thảo luận xem hạt thanh long đem đi trồng có thể mọc mầm hay không. Cải Chíp Nhỏ vừa nói, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Ngô Văn đang cúi đầu nhìn mình.

Anh có phần xúc động. Mấy ngày không gặp, quả thực đã nhớ nhung đến mức này, vừa nhìn thấy cô, cổ họng liền nghẹn ứ một thứ cảm xúc. Cô ăn uống chắc hẳn tốt lắm, dù sao thì anh không thấy cô gầy, nhưng giờ cô đang mặc áo bệnh viện, áo bệnh viện là đặc trưng của sự yếu đuối. Tóm lại, Ngô Văn nhìn thấy Cải Chíp Nhỏ mặc áo bệnh nhân, vô cùng đau lòng.

Anh mở miệng, ngàn lời muốn nói nghẹn ở cổ họng, cuối cùng chỉ cười nói, "Hi".

Vành mắt Cải Chíp Nhỏ đỏ hoe, "Anh tới đây làm gì? Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh".

Ngô Văn ghé mặt lại, "Anh đến là để xin lỗi em, anh xin lỗi".

Cải Chíp Nhỏ trở mình nằm xuống giường, chòm chần lên đầu, "Không cần anh phải xin lỗi, anh đi đi".

Không thể nhìn thấy anh, không thể nói chuyện với anh quá lâu, Cải Chíp Nhỏ buồn bực trong chăn, không ngừng nhắc nhở bản thân. Cô phải nhớ kỹ, nhẫn nhịn lâu như vậy rồi, không thể để bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển được. Ngô Văn không hiểu tâm tư của cô, anh tưởng cô chỉ đang hờn giận. Anh để bó hồng rực rỡ ở sau lưng đến giường cô, khẽ kéo chăn của cô xuống, giọng nói dịu dàng, "Tặng em này, nhìn xem?".

Hương hoa hồng theo khe hở của chăn tiến tới, xộc vào mũi của Cải Chíp Nhỏ. Cô tung chăn lên, cướp bó hoa trong tay anh ném mạnh đi, "Anh đi đi".

Vẻ mặt Ngô Văn ủ rũ, "Em đừng giận mà...".

Anh cảm thấy có rất nhiều ánh mắt dán lên người mình, thế nên nhìn quanh bốn góc, phát hiện tất cả mọi người trong phòng bệnh đều nhìn anh bằng ánh mắt phẫn nộ. Ngô Văn không hiểu, tại sao anh lại trở thành kẻ thù chung của phòng bệnh này rồi?

Y tá nghe thấy động tĩnh, cùng bước vào đuổi anh, "Anh không thể quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi, mời anh ra khỏi đây", dứt lời, bèn nhỏ giọng lầm bầm, "Tưởng đẹp trai là ghê gớm lắm à?".

Ngô Văn đành phải ra ngoài, nhưng anh không đi xa.

Bệnh nhân bên trong bắt đầu ân cần hỏi han Cải Chíp Nhỏ. Cải Chíp Nhỏ hoạt bát nói, "Tôi không sao đâu, đó chính là tên thần kinh, tôi so đo với kẻ thần kinh làm gì chứ".

Ngô Văn cuối cùng đã được nếm trải mùi vị của việc thành ý của mình bị người ta giẫm đạp. Anh phiền muốn muốn chết, xông vào phòng bệnh một lần nữa, "Anh không phải là kẻ thần kinh, anh thích em, em cũng thích anh, tại sao chúng ta không thể ở bên nhau.

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, bao gồm cả Cải Chíp Nhỏ. Cô nhìn anh bằng vẻ mặt kinh ngạc. Vừa rồi anh nói gì, nói thích cô?

Ngô Văn buồn bực, "Anh không nói là em không cảm nhận được anh thích em sao?".

Cải Chíp Nhỏ lắc đầu, "Anh nó gì tôi cũng không cảm nhận được. Tôi xin anh đừng đùa kiểu này với tôi nữa, chẳng buồn cười chút nào đâu".

Ngô Văn vô cùng áy náy. Anh khom lưng nhặt bó hồng kia lên, chậm rãi bước đến trước mặt cô, nghiêm túc nhìn cô, anh nói, "Anh biết hiện giờ ở đây không thích hợp tỏ tình, nhưng anh không chịu được nữa rồi. Tiêu Thái Vy, anh không muốn thăm dò thêm nữa, không muốn theo đuổi nữa, không muốn giày vò nữa. Trước kia, anh đã sai rồi, sai nghiêm trọng, anh hy vọng em có thể tha thứ cho anh. Ngoài ra, anh muốn nói với em rằng, anh thích em, thích vô cùng. Anh muốn làm bạn trai của em, anh có thể làm bạn trai của em không?".

Cải Chíp Nhỏ cụp mắt không nhìn anh, cô nhép mạnh góc chần, nghiêng răng, trả lời, "Em biết rồi, anh về trước đi".

Phản ứng bình thản của cô khiến Ngô Văn bí bách, nhưng anh không trông chờ vào việc vừa tỏ tình đã thành công ngay, dù sao thì trước kia anh đã làm tổn thương cô. Anh thở dài, đặt hoa xuống bàn, "VẬY em nghỉ ngơi đi nhé, ngày mai anh lại đến thăm em". Cô đồng ý gặp anh đã là một sự tiến bộ rồi, phải không?

Thấy Ngô Văn đi ra ngoài, Cải Chíp Nhỏ dùng khẩu hình hỏi y tá đứng ở cửa: "Đi chưa?".

Y tá nhìn thấy Ngô Văn bước vào thang máy, gật đầu về phía Cải Chíp Nhỏ.

Cải Chíp Nhỏ xốc chần, nhảy xuống giường, giẫm chân trần trên nền, cuộn tay thành nắm đấm, "Yes!", sau đó cô lại ôm bụng cười sảng khoái.

Các bệnh nhân cùng phòng thấy vậy cũng biết được tâm tư của cô, đều vui mừng cho cô. Y tá bước đến cười nói, "Cô đừng đi chân trần xuống nền".

Cải Chíp Nhỏ lăn về giường, núp vào trong chần cười. Tất cả mọi việc xảy ra ngày hôm nay như một giấc mơ vậy. Ôi chao, không phải là mơ thật đấy chứ? Cô đưa cánh tay lên cắn một miếng. Ôi! Không phải là

mơ!

Đợi cảm xúc của Cải Chíp Nhỏ ổn định, các bạn cùng phòng bệnh nhao nhao buôn chuyện về cô và anh chàng đẹp trai vừa rồi. Cải Chíp Nhỏ không hề mất tự nhiên, kể câu chuyện một cách rung động đến tận tâm can, khiến người nghe phải rơi lệ. Sau khi kể xong, mọi người đều cảm thấy không thể bỏ qua cho Ngô Văn dễ dàng như vậy được, anh quá xấu xa, không thể tha thứ cho anh dễ dàng được.

"Đúng thế", Cải Chíp Nhỏ xoa cằm, "Sao tôi có thể dễ dàng tha thứ cho anh ấy như thế chứ? Tôi phải thận trọng".

Ngày hôm sau, Ngô Văn đến thăm Cải Chíp Nhỏ, anh lại mang theo một bó hoa, lần này không phải là hoa hồng, mà là hoa lan. Ngôn ngữ của loài hoa lan này là xin lỗi.

Đáng tiếc, Cải Chíp Nhỏ không biết những điều này. Cô chỉ nói một tiếng, "Cảm ơn".

Ngô Văn cũng không dám hy vọng quá nhiều, dù sao thì cô không đuổi anh đi, anh sẽ ở lì không đi. Dễ dàng con gái là phải từ từ, trước kia anh không có lòng kiên trì để làm mấy chuyện phiền phức này, giờ không như trước nữa, anh gặp phải khắc tinh rồi.

Anh ngồi bên giường cô, tiện tay cầm một quả táo trên bàn lên.

Cải Chíp Nhỏ nhìn quả táo một lát, lại quét mắt về chiếc dao gọt hoa quả. Ôi mẹ ơi, muốn ăn táo quá đi mất. Ánh mắt cô gần như là trần trụi, Ngô Văn đương nhiên hiểu ý, cô ban cho anh cơ hội gọt táo.

Thế nên, anh cầm lấy dao gọt hoa quả khua tay múa chân, trong ánh mắt chờ đợi của Cải Chíp Nhỏ, anh đâm một nhát vào đầu quả táo.

Lông mày Cải Chíp Nhỏ giật giật, "Anh định băm vằm nó hả?".

Ngô Văn có chút ngượng ngùng. Trước giờ anh chưa từng làm việc này, đàn ông ăn táo đều rửa sạch ăn cả vỏ, ngoại trừ kiểu như em trai nhà anh, sẽ gọt vỏ như một cô gái ra.

Thế nhưng, Ngô Văn ngại nói mình không biết gọt. Anh rút đầu dao ra bắt chặp khó khăn bắt đầu gọt táo. Anh không ngốc lắm, gọt đến cuối cùng vẫn giữ lại được út cùi, chẳng qua là một quả táo tròn đang yên đang lành bị anh gọt thành hình dạng quái dị, nhìn mà thấy ngán.

Cải Chíp Nhỏ chê bai, từ chối ăn quả táo xấu xí thế này.

Sau đó, Ngô Văn chán nản ra về. Sau khi ăn đi, Cải Chíp Nhỏ vẫn ăn quả táo dị dạng ấy.

Ngày kế tiếp, Ngô Văn lại tới, lần này anh mang một túi táo lớn tới. Để gọt được thuận tiện, anh đã đặc biệt mua quả táo có kích cỡ lớn.

Không đợi Cải Chíp Nhỏ cản dận, anh đã lấy một quả táo to, cầm dao bắt đầu gọt. Lần này, động tác của anh nhanh nhẹn và thuần thục hơn nhiều, quả táo được gọt không tồi, không bị biến dạng.

Cải Chíp Nhỏ kinh ngạc nhìn tay anh.

Ngô Văn nhướn mày cười nói, "Anh là thiên tài, chỉ luyện một ngày thôi, xem xem này, vỏ táo gọt ra không bị đứt đoạn nữa cơ".

Cải Chíp Nhỏ chỉ vào ngón tay anh, nơi đó có dán miếng dán vết thương, "Anh bị thương rồi?".

Ngô Văn chẳng hề để tâm đến chuyện bị thương, trả lời, "Không sao, chỉ chút vết thương nhỏ thôi".

Vành mắt cô đỏ hoe, "Sao anh lại ngốc như thế?", dứt lời, nước mắt cô rơi xuống.

Ngô Văn cố gắng đặt dao gọt hoa quả xuống, rút giấy ra lau nước mắt cho cô. Anh chau mày nói, "Anh mới gọt cho em quả táo em đã cảm động như thế này, vậy anh làm bao nhiêu chuyện xấu xa với em, em đều quên rồi sao?".

Anh vừa nhắc đến "chuyện xấu", các bệnh nhân xung quanh đang đông tai nghe đều phấn chấn tinh thần hẳn lên.

Cải Chíp Nhỏ chớp mắt, "Đúng thế, em không thể tha thứ cho anh dễ dàng được".

Ngô Văn, "...".

Anh tự đào hố chôn mình rồi, chết tiệt!

Anh thở dài, "Không tha thứ thì không tha thứ, chúng ta từ từ tính, nhưng em có thể đồng ý trước với anh là ở bên anh không? Để anh yên tâm trước cái đã".

Cải Chíp Nhỏ khó xử lắc đầu, "Em phải tha thứ cho anh trước, xong mới đồng ý với anh chứ".

Ngô Văn xoa đầu cô, dẫn dắt từng bước một, "Em nghĩ như vậy cũng không phải là không đúng, có điều, anh cảm thấy em không cần câu nệ với lối tư duy sẵn có. Chúng ta có thể thay đổi cách nghĩ. Em đồng ý với anh trước, làm bạn gái danh chính ngôn thuận của anh, như vậy em giầy vò anh thế nào cũng được, anh bảo đảm sẽ không nói một tiếng. Như vậy không phải là tốt hơn sao?".

Cải Chíp Nhỏ đã có chút dao động rồi.

Ngô Văn kể sát lại, nhìn vào mắt cô, thấp giọng dụ dỗ, "Em hôn anh một cái, hôn anh một cái coi như là đồng ý".

Cô nhìn chằm chằm vào môi anh, lần đầu tiên trong tình huống tình tảo chủ động hôn anh, đúng thật là vẫn có chút căng thẳng. Cải Chíp Nhỏ nuốt nước miếng, vừa chồm lại gần, bỗng lo lắng nhìn xung quanh.

Những người khác trong phòng bệnh đều bất động nhìn chằm chằm vào hai người họ, đôi mắt phát sáng. Cô xấu hổ "khụ" một tiếng.

Ngô Văn hăng giọng, nói, "Mấy vị có thể nhắm mắt lại được không?".

Các bạn cùng phòng bệnh vội vàng lấy đồ che mắt.

Cải Chíp Nhỏ quay mặt nhìn Ngô Văn. Ngô Văn đang ghì lấy gáy cô, nhìn cô bằng ánh mắt chờ mong, "Nào".

Cải Chíp Nhỏ chau mày, "Em vẫn cảm thấy ưm...".

Anh bất thành linh đánh úp, hôn cô. Anh nhắm mắt, dán môi mình vào môi cô, khẽ cong khóe miệng.

Đồ thần kinh, cuối cùng em đã rơi vào tay anh rồi.

Hết

LINK Truyện:

Thùng cơm sát vách

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thung-com-sat-vach-811385.html>

LINK Chương này:

Chương 98

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thung-com-sat-vach-811385/chuong-98.html>